

Sygn. akt I C 1882/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, Wydział I Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Żywicki

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Małgorzata Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 05 grudnia 2017r. w Olsztynie,

na rozprawie,

sprawy z powództwa B. W.,

przeciwko A. K.,

o wydanie lub zapłatę,

I oddała żądanie o nakazanie pozwanemu wydania samochodu;

II zasądza od pozwanego A. K. na rzecz powódki B. W. kwotę 18.597,60 zł (osiemnaście tysięcy pięćset dziewięćdziesiąt siedem złotych 60/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 31 grudnia 2012r. do dnia zapłaty;

III w pozostałym zakresie żądanie zapłaty oddała;

IV rozstrzyga zasadę ponoszenia przez strony kosztów procesu, w tym nieuiszczonych kosztów sądowych określając, że powódka ponosi je w 44,93% zaś pozwany w 55,07% i pozostawia ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt **I C 1882/17**

UZASADNIENIE

Powódka B. W. wniosła o nakazanie pozwanemu A. K. wydania samochodu osobowego P. lub zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 33.771 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty i kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania podała, iż w dniach 3 i 15 lutego 2012r. dokonała wpłaty na konto W. K. kwot przeznaczonych na zakup samochodu marki P., który miał być sprowadzony dla pozwanego z USA. Pieniądze te uprzednio pobrała (pożyczyła) z konta firmy (...) sp. z o.o. na prośbę pozwanego, który miał do dnia 31.12.2012r. zwrócić tę kwotę pozwanej. Pozwany, który jeździ obecnie tym samochodem do dnia wniesienia pozwu nie zwrócił powódce pieniędzy. W dokumentach księgowych spółki (której powódka jest członkiem zarządu) nadal widnieje zadłużenie powódki wobec spółki (k. 2-7, k. 115-117).

Pozwany A. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. Wskazał, że nigdy nie zawierał umowy pożyczki ze spółką (...) Sp. z o.o. ani z powódką.

Ponadto, jeżeli pieniądze stanowiły własność spółki, to jedynie spółka jest legitymowana do dochodzenia ich zwrotu. Pozwany twierdził w tamtym okresie pozostawał z powódką w związku. Powódka prowadziła jego sprawy finansowe, miała dostęp do jego kont bankowych i zwyczajowo dokonywała w jego imieniu wszelkich operacji finansowych. Stwierdził także, że pieniądze które powódka przekazała W. K. na zakup samochodu P. były jego środkami, które on sam uprzednio przekazał powódce celem dokonania przez nią przelewu na konto wyżej wymienionego (k 50 – 53, k. 148-150).

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka wraz z pozwanym przez 17 lat do marca 2012r. pozostawały w konkubinacie. Powódka prowadziła sprawy (...) sp. z o.o., której była członkiem zarządu. Powódka za zgodą pozwanego prowadziła również rozliczenia i operacje bankowe na jego rachunkach.

(bezsporne, por. k. 222)

W dniu 16 stycznia 2012r. W. K. w imieniu pozwanego zawarł umowę kupna samochodu osobowego P. (...) znajdującego się na terenie USA za cenę 10.000 USD z czego kwota 700 USD miała stanowić koszt transportu pojazdu drogą morską do portu w B.. W. K. był znajomym stron i wcześniej brał udział w rozliczeniach finansowych ze stronami dotyczących m.in. pojazdów posiadanych przez strony.

(dowód: umowa sprzedaży pojazdu – k. 57; zeznania pozwanego k. 221)

W dniu 03 lutego 2012r. pozwany zadzwonił do powódki z prośbą o przelanie środków pieniężnych na konto W. K., który miał zapłacić za zakupiony w imieniu pozwanego samochód. Powódka prowadząc rozmowę przez telefon komórkowy w trybie głośnomówiącym (w obecności syna stron – A. M.), zgodziła się na prośbę pozwanego. Środki te miała uprzednio wypłacić z konta spółki (...) sp. z o.o. Pozwany w rozmowie zobowiązał się zwrócić powódce tę kwotę do końca 2012r. roku. Po rozmowie z pozwanym, powódka udała się wraz z synem do oddziału (...) Banku S.A. w O., gdzie z konta firmowego spółki wypłaciła gotówkę w kwocie 6.000 USD. Następnie udała się do oddziału (...) Bank S.A. w O. i kwotę tę przelała na konto W. K..

(dowód: potwierdzenie wypłaty z konta – k. 9, potwierdzenie wypłaty i przelewu – k. 8, zeznania świadka A. M. – k. 219-220, przesłuchanie powódki – k. 220-221)

W dniu 15 lutego 2012r. powódka wpłaciła gotówką w oddziale (...) Banku S.A. w O. na bliżej nieustalone konto kwotę 15.003 zł tytułem zaliczki na bliżej nieustalony samochód.

(dowód: dowód wpłaty k. 8)

Pismem z dnia 8 stycznia 2013r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu kwoty 6.000 USD oraz 15.003 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma na konto bankowe spółki.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 10, dowód nadania –k. 11)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie roszczenia głównego było niezasadne, natomiast w zakresie roszczenia ewentualnego było zasadne jedynie w części.

Stan faktyczny ustalono w niewielkim zakresie na podstawie bezspornych twierdzeń stron a w pozostałej części na podstawie dokumentów, zeznania świadka oraz częściowo zeznań stron. Zeznaniom świadka sąd dał wiarę, albowiem znalazły potwierdzenie w dokumentach. Pozostałe wnioski dowodowe oddalono, albowiem nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Co do roszczenia głównego wskazać należy, że powódka nie udowodniła faktu posiadania jakiegokolwiek praw do samochodu, którego wydania domagała się od pozwanego. Tym samym w świetle art. 6 kc oraz art. 222 §1 kc a contrario powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu (pkt I wyroku).

Żądanie ewentualne powódki dotyczące zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kwoty 33.771 zł oparte było na twierdzeniu, że kwotę tą powódka pożyczyła pozwanemu, uprzednio wypłacając (pożyczając) ją z konta spółki. Okoliczność dotycząca zawarcia przez strony umowy pożyczki była sporna.

Wskazać należy, że przepisy dotyczące umowy pożyczki nie zastrzegają dla jej ważności zachowania formy pisemnej (por. k. 720§2 kc w zw. z art. 73 §1 kc). Jednocześnie wobec załączenia przez powódkę do pozwu dokumentów wypłaty oraz wpłat kwot opisanych w pozwie w świetle art. 74 §2 kc dowód z przesłuchania świadków oraz stron na okoliczność zawarcia umowy pożyczki był dopuszczalny.

Istotą umowy pożyczki jest zobowiązanie dającego pożyczkę do przeniesienia na własność biorącego określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, oraz wzajemne zobowiązanie biorącego do zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 §1 kc). Przy czym przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. Także poprzez wypłatę środków osobie trzeciej, uprzednio uzgodnionej przez strony (por. art. 350 kc).

Z zeznań świadka oraz samej pozwanej, opisujących rozmowę telefoniczną stron oraz następnie czynności podjęte przez powódkę, a także z przedłożonych do pozwu dokumentów wynika w sposób nie budzący wątpliwości fakt udzielenia przez powódkę pożyczki pozwanemu w kwocie 6.000 USD. Podkreślić w tym miejscu należy, że okoliczności rozmowy telefonicznej prowadzonej przez strony zostały opisane przez świadka w sposób kategoriyczny. Świadek potrafił wskazać powody, dla których zdarzenie to zapamiętał. Jednocześnie fakt, że nie potrafił wskazać kwoty ani waluty wypłacanej tego dnia przez powódkę wzmacnia wiarygodność jego zeznań (k. 220).

Nie budzi też fakt, że pozwany zobowiązał się do zwrotu pożyczonej kwoty do końca 2012r., kiedy to strony miały rozliczyć się między sobą w sposób całościowy po zakończeniu konkubinatu (por. k. 221, k. 222).

Nie ulega także żadnym wątpliwości fakt, że powódka pożyczoną pozwanemu kwotę uzyskała wypłacając ją z konta firmowego spółki (...) sp. z o.o., co potwierdza dowód wypłaty tej kwoty ze rachunku prowadzonego przez (...) Bank S.A. (k. 9). Z całą pewnością środki te - wpłacone następnie przez powódkę osobiście w innym banku ((...) Bank S.A) - nie były środkami wpłacanymi przez spółkę. Powódka nie działała bowiem jako organ spółki, nie zlecała przelewu z konta spółki na konto W. K., zaś wpłaty gotówki i przelewu kwoty 6000 USD dokonała w banku, w którym spółka nie posiadała rachunku (por. k. 221).

Nie sposób inaczej wytłumaczyć podjętych przez powódkę w tym dniu (tj. 03.02.2012r.) czynności, mających na celu – i skutkujących ostatecznie - otrzymaniem przez W. K. kwoty 6000 USD, który miał te środki następnie przelać tytułem ceny zakupionego w imieniu i na rzecz pozwanego samochodu P. (bezsporne).

W świetle tych okoliczności zeznania pozwanego w których zaprzeczał on zawarciu umowy pożyczki (por. k. 221) – jako nie poparte żadnym innym dowodem – nie zasługiwały na uwzględnienie.

Jednocześnie wskazać należy, że powódka udowodniła fakt zawarcia z pozwanym w dniu 03.02.2012r. umowy pożyczki na kwotę 6000 USD, lecz nie udowodniła faktu zawarcia takiej umowy co do kwoty 15.000 zł.

O ile powódka wykazała fakt wpłaty na konto W. K. kwoty 15.000 zł, o tyle nie wykazała źródła pochodzenia tej kwoty. W tym zakresie – co istotne – wersja przez nią przedstawiona w toku przesłuchania na rozprawie (jakoby kwotę tę pochodzącą ze sprzedaży nieruchomości zabrała z domu – k. 221) różniła się od wersji opisanej w pozwie (kwota ta miała również pochodzić ze środków spółki – por. k. 5).

Nadto opisywana przez nią rozmowa telefoniczna z pozwanym odbyta w dniu 03.02.2012r. (w trakcie której miało dojść do zawarcia umowy pożyczki) miała dotyczyć niezwłocznego przekazania środków W. K.. Fakt ten potwierdzały zeznania świadka, który zapamiętał, że „mama była wkurzona że musieli krążyć o godzinie 15.00 po mieście między bankami” – por. k. 220. Skoro tak, to zupełnie niewytłumaczalnym byłby przelew przez powódkę dodatkowej kwoty w wysokości 15.000 zł dopiero w dniu 15.02.2015r., tj. dwanaście dni po rozmowie z pozwanym i przelaniem kwoty 6000 USD (por. k. 8).

Nie bez znaczenia jest fakt, że strony w tym czasie miały do siebie zaufanie, razem zamieszkiwały i mogły posiadać w domu własne i wspólne (w ramach konkubinatu – por. art. 860 kc a simile i następne) środki finansowe a także fakt, że powódka w tym okresie była uprawniona do dokonywania operacji finansowych na kontach pozwanego (bezsporne).

W tym zatem zakresie, tj. co do żądania zasądzenia od pozwanego kwoty 15.000 zł powódka nie udowodniła swojego roszczenia (tj. faktu zawarcia z pozwanym umowy pożyczki co do tej kwoty).

Zgodnie z treścią art. 358 § 1 i 2 jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej. Przy czym wartość waluty obcej określa się według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia wymagalności roszczenia, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe lub czynność prawna zastrzega inaczej.

Powódka domagała się zasądzenia kwoty w walucie polskiej. W dniu wymagalności roszczenia, tj. w dniu 31.12.2012r. 1 USD odpowiadał wartości 3,0996 zł, co było faktem powszechnie znanym (art. 228 §1 kpc) ale także znanym sądowi z urzędu – por. k. 222.

W konsekwencji zatem żądanie ewentualne podlegało uwzględnieniu jedynie co do kwoty 18.597,60 zł (tj. 6000 x 3,0996 zł), o czym na podstawie art. 720 §1 kc oraz zawartej między stronami umowy orzeczono w pkt II. O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 §1 kc.

W pozostałym zakresie żądanie ewentualne z przyczyn wskazanych wyżej podlegało oddaleniu (pkt III).

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 100 kpc w zw. z art. 108 kpc. Przesadzając zasadę, że strony powinny ponieść koszty stosownie do wyniku sprawy (powódka w 44,93% zaś pozwany w 55,07%) szczegółowe ich wyliczenie pozostawiono referendarzowi sądowemu.

SSR Piotr Żywicki